

soonlijkheid op na. De sailor-king die na George kwam (William IV) was een man, de hertog van York was een man, dik, oplopend, druk, jolig, vol vloeken, moedig. Maar wat was George dan toch? Ik probeer te determineeren, en vind zijden kousen, opvulsel, baleinen, een kikvorschen-rokje, een bonten kraag, een ordester aan een blauw lint, een sterk geparfumeerd zakdoekje, een van Truefitt's beste nootbruine pruiken riekend naar olie, een valsch gebit, een lange zwarte wandelstok, vesten, nog meer vesten, en dan niets meer".

Maar Thackeray's portret is niet ongunstig genoeg. De man was behalve

The dandy of sixty who bows with a grace
And has taste in
wigs, collars, cui-
rasses and lace.

zoals onder een van George Cruikshank's prenten staat, het toppunt van lage zelfzucht, hij had een kwaadaardige, treiterige, koude natuur, het was hem een feest kostbare zaken ten laste van 's lands

kas te koopen en dan niet te gebruiken; niets kon hem kwetsen, hij grijnsde om beledigingen, hij was een weezinwekkende geile aap, met niets dan ijdelheid en nog eens ijdelheid als puur-menschelijke eigenschap. De naam van „first gentleman of England", dien hij zich zelf gaf, is wel een gruwzame bespottung van de fijnere beteekenis die aan dit woord te hechten is.

Dat was het nominaal hoofd van den Engelschen staat, in een tijd, waarin dit rijk meest alleen Napoleon het hoofd bood, de man aan wien Nelson en Wellington reenschap verschuldigd waren!

De caricatuur heeft dit verachtelijk creatuur niet gespaard. Gillray, Rowlandson,

de Cruikshanks, Seymour, hebben een reeks charges nagelaten, die hem onsterfelijk maken — van een niet benijdenswaardige onsterfelijkheid weliswaar.

Het hoogtepunt heeft het schandaal, dat om dezen George woekerde, en heeft de caricatuur die hem op de kaak stelde wel bereikt in den tijd van zijn proces tegen zijn vrouw, Caroline van Brunswick-Wolfenbüttel. Lag er over den man nog een waasje van welgemanierdheid, was hij nog een eenigszins decoratieve figuur bij statiegelegenheden, de vrouw was, althans in later jaren, van een vulgaire excentriciteit in uiterlijk en gedrag, die haar op zichzelf reeds ten eenenmale ongeschikt maakten

voor de positie die zij innam. Intuschen, zij werd van den aanvang af met zooveel minachting en wreedheid behandeld, dat men geneigd is haar latere gedragingen toe te schrijven aan een ontwricht gemoed. Voor hen, die met haar in aanraking kwamen was het

moeilijk de vrouw, die zich op elke denkbare wijze compromitteerde, sympathie te schenken; het volk echter bleef het doen. Het bleek noodig de getuigen, die expresselijk uit Italië, waar Caroline lang verblijf hield, waren overgekomen om van haar misdragingen te vertellen, op te sluiten en te bewaken, om hen tegen de volkswoede te beschermen, en toen George in 1821 in het Dury Lane-Theatre zat, riep een man van het schellinkje: „Where is your wife, Georgy?"

Over het algemeen waren de caricaturisten (maar vooral George Cruikshank) op de hand der koningin, wier protesten en brieven, waarschijnlijk door haar raadgevers

ANONYMUS. A PEEP INTO THE PUMP-ROOM.